

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789228992/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

som de. – Vi taler hver dag om dig og dersom du ikke med næste dampskib får det belovede digt er skylden ikke min og måske heller ikke Ludvigs.* Dog lad ham selv fremføre sine undskyldninger, eller hvad bedre er sit digt! Tænke på det gør han, men om hans tanke ikke bliver til ord, så kommer det vist blot af, at han ville sende dig et digt som han ret ville skulle behage både dig og det norske publikum og til en sådan frembringelse er den gode vilje vel ikke nok. – I går mødte jeg på Østergade din smukke søster madame Kett. Med sin medfødte smilende godmodighed kom hun hen til mig, der går på gaden som en muldvarp uden at se noget menneske. Hun var så god at hilse mig fra dig og fortælle mig om din rejse og dit befindende, og uagtet jeg i forvejen vidste hvad hun kunne sige mig, da Ludvig havde været både hos hende og hos dine forældre for at få efterretninger fra dig, så glædede det mig dog såmeget at se hende og høre fra dig, at jeg har sat mig for at besøge hende en dag med det første for at tale om dig med hende.

Idag læste jeg i Københavnsposten en vidtløftig beretning om eders aftenunderholdning derovre. – Jeg kunne slå de nordmænd på ører! De tager mod Wexschalls med applaus! Der er meget ret og billigt! og det kan jeg finde mig i. De er gamle bekendte for nordmændene. – Men Nielsen hilser de på samme måde da han har sagt sin prolog og applauderer stærkt de dårlige digte af Castelli, hvormed han siden trakterer dem, både på tysk og på dansk, og derimod taler Københavnsposten intet om at de med nogen slags varme har modtaget Winthers nydelige *Sauvegarden*, fremsagt med al den forstand og uimodståelige gratie, hvormed du vist har sagt den i Christiania, som i København. Dersom der nu ikke i næste efterretning fra eder står, at publikum har modtaget dig med applaus, da du anden gang kom frem, så skal jeg da aldrig tilgive nordmændene, men hade dem allesammen, ligetil Hansen med, hvor svært, ja næsten umuligt det ville være for mig ikke at holde ret hjertelig af denne unge mand, som jeg imidlertid beder dig hilse fra mig. – Jomfru Ljunges norske rejse, bør virkelig betales af Københavnsposten, thi den er mange penge værd for

* Jeg havde anmodet Heiberg om at skrive et nyt digt til mig, som jeg kunne fremsige i Norge.

dette berømmelige blad, i det mindste griber jeg efter det med usædvanlig begærlighed for at se norske nyheder i denne tid. – Har du hørt al den triumf som er blevet Oehlenschlägers til del i Sverige? Det er meget smukt og må glæde enhver dansk og enhver digter især. Men hvad der må bedrøve enhver dansk er at læse de svenske digte i denne anledning der er så skønne, især Tegnér's dejlige digt, og Oehlenschlägers »Til mine svenske venner«, der tager sig ud ved siden af de svenske som en landsbydegn ved siden af dr. Mynster, eller en anden sådan biskop der med værdighed og fin dannelse står i sit fulde ornat.

Jeg ønsker, jeg havde noget interessant at fortælle dig fra hjemmet, men jeg sidder her i min lille hule som et andet stille, ensomt kreatur og hverken hører eller ser andet end det daglige ét og samme. Man bør sige Gud ske lov! når livet går ensformigt hen, thi forandringer er næsten oftere uroligheder end fornøjelser. Alting hos mig er ved det gamle, både omkring mig og i mig selv. Georg hilser dig kærligt og ærbødigt. På onsdag er det hans fødselsdag. Erindrer du den dag ifjor? – Den skønne sommer gør mig så lykkelig. Når solen skinner varmt, træer og planter blomstrer og aftenen er så stille og så balsamisk, så behøver man ingen synderlig anden lykke end dette sommerliv. Udvores lykke, at sige, thi det indvortes menneske er ikke så nøjsomt. Dog selv de indvortes lidelser, savn, længsel osv. lindrer den milde natur. De fraværende synes mig altid langt nærmere om sommeren end når den fæle is og de mørke nætter ligger imellem os. Forleden kom en venlig vind ind ad vinduet ved Volden og bevægede den dejlige blomsterguirlande som du har givet mig til klokkestreng. Det forekom mig som om blomsterne vinkede af mig og hilste fra dig. – Men jeg frygter for at kede dig i dette mit allerførste brev. – Lev vel min Hanne! Camilla Buntzen har bedt mig hilse dig. Ludvig vil selv skrive. Jeg beder dig bringe madame Wexschall min hjerteligste hilsen. Jeg ønsker både dig og hende al den lykke og ære som jeg ikke tvivler på må blive eder begge til del.

I håb om at du holder dit løfte og snart skriver til mig venter jeg med længsel et lille brev fra dig, og omfavner dig i tankerne.

Din hengivne Th. Gyllembourg.